

20. maí 1968.

257

Nr. 164

REGLUGERÐ

um Samábyrgð Íslands á fiskiskipum.

I. KAFLI

Almenn ákvæði.

1. gr.

Samábyrgð Íslands á fiskiskipum, í reglugerð þessari nefnd: „Samábyrgðin“, skal eiga heimili og varnarþing í Reykjavík.

2. gr.

Samábyrgðin tekst á hendur:

- a. Endurtryggingu á skipum, sem frumtryggð eru hjá bátaábyrgðarfélögum.
- b. Aðrar endurtryggingar fyrir bátaábyrgðarfélög.
- c. Frumtryggingu á skipum, sem ekki eru skyldutryggð hjá bátaábyrgðarfélögum.
- d. Frumtryggingu á skipum, sem ríkissjóður eða ríkisstofnanir gera út eða sjá um útgerð á. Skyld er að váttryggja hjá Samábyrgðinni öll skip, sem ríkissjóður á og tryggir á hverjum tíma, þó svo, að tryggingakjörin séu ekki lakari en hjá öðrum tryggingafélögum að dómi ríkisstjórnarinnar.
- e. Allar aðrar tryggingar, sem snerta útgerð fiskiskipa, svo sem tryggingar á vélum, tækjum, afla, veiðarfærum og lausum munum skips og skipshafnar, slysa- og ábyrgðartryggingar sjómanna. Þó skal Samábyrgðin ekki heyja samkeppni við bátaábyrgðarfélögin um þessar tryggingar.
- f. Bráðafúatryggingu á tréskipum.

Samábyrgðin skal hafa eftirlit með starfsemi bátaábyrgðarfélaganna og vera þeim til ráðuneytis um rekstur.

3. gr.

Í stjórn Samábyrgðarinnar eru fimm menn og jafnmargir til vara. Ráðherra skipar þrjá menn í stjórn, einn án tilnefningar og tvo eftir tilnefningu Landssambands ísl. útvegsmanna. Á sama hátt skipar ráðherra þrjá varamenn í varastjórn. Bátaábyrgðarfélögin kjósa tvo stjórnarmenn og tvo til vara, shr. 6. gr. Skipunartími stjórnarinnar eru fjögur ár.

Ef stjórnarformaður forfallast, skal varamaður, tilnefndur af sama aðila, taka sæti hans. Skal annaðhvort aðalmaður eða varamaður, vera búsettur í Reykjavík eða nágrenni.

Stjórnin velur sér formann og varaformann.

Ráðherra ákveður þóknun stjórnarinnar, en hún greiðist af Samábyrgðinni.

4. gr.

Stjórnarfundi skal halda, þegar formaður telur þess þörf eða tveir stjórnarmenn krefjast. Formaður er fundarstjóri, en varaformaður, ef formaður mætir eigi.

B 32

Stjórnarfundur er löglegur, ef þrír stjórnarmenn mæta, þar á meðal formaður eða varaformaður.

Meiri hluti atkvæða ræður úrslitum máls, en ef atkvæði eru jöfn, ræður atkvæði fundarstjóra. Stjórnin ræður framkvæmdastjóra fyrir Samábyrgðina og ákveður verksvið hans. Framkvæmdastjóri má ekki eiga sæti í stjórn félagsins.

5. gr.

Reikningsár Samábyrgðarinnar er almanaksárið.

Í reikningum félagsins skulu koma fram tekjur og gjöld í hverri grein trygginga fyrir sig, eins og þær eru aðgreindar í 2. gr., staflaðum a—e.

Bráðafúatryggingarnar skulu vera sérstök deild í Samábyrgðinni með aðgreindu reikningshaldi, og ber aðalsjóður félagsins ekki ábyrgð á skuldbindingum þeirrar deildar.

Reikningarnir skulu endurskoðaðir af endurskoðanda, sem ráðherra skipar.

Stjórn Samábyrgðarinnar skal fyrir júnílok ár hvert senda ráðuneytinu reikninga félagsins fyrir næstliðið ár, og skulu þeir birtir í Stjórnartíðindum.

6. gr.

Samábyrgðin skal eigi sjaldnar en þriðja hvert ár boða til fundar með fulltrúum frá bátaábyrgðarfélögum þeim, sem endurtryggja hjá Samábyrgðinni.

Hvert félag hefur rétt til að senda tvo fulltrúa á fundinn. Formaður og framkvæmdastjóri félags eru sjálfkjörnir fulltrúar, en ef þeir geta ekki mætt, ákveður stjórn félagsins, hverjir skuli mæta af þess hálfu.

Stjórn Samábyrgðarinnar og framkvæmdastjóri hafa rétt til að sitja fulltrúafundi.

Á fulltrúafundi skal kjósa tvo menn í stjórn Samábyrgðarinnar og tvo til vara, sbr. 3. gr. Við þá kosningu hefur hvert félag eitt atkvæði. Þá skal ræða og gera ályktanir um málefni trygginganna.

Að afloknum fulltrúafundi skal Samábyrgðin senda ráðuneytinu afrit af fundargerðinni.

7. gr.

Samábyrgðin hefur lögveð í skipum og lögtaksrétt fyrir váttryggingariðgjöldum og skoðunarkostnaði, þó eigi í lengri tíma en 2 ár frá gjalddaga þeirra að telja.

Þegar Samábyrgðinni hefur verið tilkynnt, að váttryggt skip sé í veði fyrir láni, má eigi fella skipið úr tryggingu fyrir þá sök, að iðgjald sé eigi greitt, nema veðhafa hafi áður verið veittur hæfilegur frestur til að greiða iðgjaldð.

Þegar váttryggðar eignir eru veðsettar, nær veðrétturinn einnig til váttryggingarfjárins.

8. gr.

Samábyrgðin er undanþegin eignar- og tekjuskatti til ríkissjóðs og gjöldum til borgarsjóðs Reykjavíkur, nema fasteignaskatti og aðstöðugjaldi skv. II. og III. kafla laga um tekjustofna sveitarfélaga.

Váttryggingarskírteini, sem Samábyrgðin gefur út, eru undanþegin stimpilgjaldi.

II. KAFLI

Um bráðafúatryggingar.

9. gr.

Allir eigendur tréskipa með þilfari, sem ætluð eru til fiskveiða við Ísland, eru skyldir að váttryggja þau hjá Samábyrgðinni gegn skemmdum af bráðafúa, svo sem af völdum *Coniophora Cerebellum*, *Poria* og annarra sveppategunda, er slíkan fúa geta orsakað að dómi Rannsóknarstofnunar fiskiðnaðarins.

Þegar skip eru smíðuð eða skipshlutar endurnýjaðir, skal eigandi skips hlíta þeim fyrirmælum, sem Samábyrgðin setur til varnar gegn hættu af bráðafúa.

10. gr.

Hafi skip eigi fengið haffærissskírteini endurnýjað, er heimilt að fella það úr tryggingu eftir að tvö ár eru liðin frá því að haffærissskírteini rann út. Þegar svo stendur á, skal Samábyrgðin segja tryggingu skipsins upp, en tilkynna skal það veðhöfum með 14 daga fyrirvara. Fáir skipið haffærissskírteini að nýju, skal það tekið í tryggingu að nýju, að lokinni fúaskoðun. Leiði fúaskoðun í ljós, að um fúaskemmdir sé að ræða í skipinu, þá eru þær skemmdir Samábyrgðinni óviðkomandi. Leiði fúaskoðun í ljós, að um engar fúaskemmdir sé að ræða, skiptist skoðunar-kostnaðurinn jafnt milli eiganda og váttryggjanda.

Súðbyrt skip er eigi skylt að váttryggja gegn bráðafúa.

11. gr.

Nú óskar eigandi skips, sem er til annars ætlað en fiskveiða, að váttryggja það gegn bráðafúa, og er þá Samábyrgðinni skylt að tryggja skipið, enda hafi það ekki áður verið ótryggt, þegar það átti rétt á slíkri tryggingu. Áður en skipið er tekið í tryggingu, skal láta fara fram á því fúaskoðun, og komi fúaskemmdir í ljós, eru þær óviðkomandi Samábyrgðinni, og skal eigandi láta gera við þær áður en skipið er tekið í tryggingu. Kostnaður við fyrstu fúaskoðun skv. þessari grein greiðist af skipseiganda, en um kostnað við síðari skoðanir tryggðra skipa, sem ekki eru tryggingarskyld, gilda sömu reglur og um tryggingarskyld skip.

12. gr.

Neiti eða vanræki skipseigandi að váttryggja skip, sem tryggingarskyld er samkvæmt reglugerð þessari, skal það eigi að síður metið og váttryggt af Samábyrgðinni.

13. gr.

Váttryggingarfjárhæð skips, sem váttryggt er kaskótryggingu hjá bátaábyrgðarfélagi, skal vera holverð skipsins að viðbætti raflögn skv. mati til kaskótryggingar. Skip, sem ekki eru tryggð hjá bátaábyrgðarfélagunum, skulu metin af tveimur matsmönnum, sem Samábyrgðin skipar. Slíku mati má skjóta til yfirmats, sem framkvæmt skal af þremur dómkvöddum mönnum.

Ef vart verður fúaskemmda í skipi, skal þá tilkynnt Samábyrgðinni. Matsmenn Samábyrgðarinnar skulu ákveða í samráði við Skipaskoðun ríkisins, hvernig fúaskoðun fer fram, og skal fara eftir fyrirmælum matsmannanna um fráif vegna skoðunarinnar og undir þeirra umsjón. Viðarsýnishorn, sem send eru sérfræðingi til sveppagreiningar, skulu tryggilega merkt og innsigluð á staðnum, svo eigi verði um villzt, hvar þau eru tekin.

14. gr.

Komi í ljós við skoðun vegna bráðafúa, að ekki sé um bráðafúaskemmdir að ræða, skiptist kostnaður vegna skoðunarinnar að jöfnu milli eiganda og Samábyrgðarinnar, enda sé skoðunin framkvæmd samkvæmt fyrirmælum og undir eftirliti matsmanna Samábyrgðarinnar.

15. gr.

Tjón bætast eftir mati og því aðeins, að þau hafi verið tilkynnt Samábyrgðinni strax og skemmdar varð vart, og váttryggjandi hafi átt þess kost að láta skoða og meta tjónið áður en viðgerð hófst. Tjónmati má skjóta til yfirmats, sem framkvæmt er af þremur dómkvöddum mönnum.

Tjón skal talið tilheyrja því váttryggingartímabili, þegar viðarsýnishorn þau voru tekin, er leiddu til úrskurðar um bráðafúatjón.

Vátryggjandi skal láta sérfræðing dæma um tegund fúans og trúnaðarmann sinn hafa eftirlit með viðgerðinni.

Eigandi sér um viðgerð á skipi sínu, nema vátryggjandi ákveði að taka viðgerðina í sínar hendur.

Þegar gert er við skip vegna bráðafúatjóns, ber eigandi $\frac{1}{5}$ kostnaðarins, og auk þess sjálfsábyrgð kr. 300.00 margfaldaðar með rúmlestatölu skipsins, þó eigi hærri tölu en 80 rúmlestir. Grunntalan 300 breytist í samræmi við verðbreytingar, er kunna að verða eftir að reglugerð þessi tekur gildi og leiða til breytinga á vátryggingarverði nýrra skipa.

Hámarksbætur vegna bráðafúatjóns er vátryggingarfjárhæð skips. Hámarksbætur greiðast, ef viðgerðarmat bráðafúatjóns að frádregnum $\frac{1}{5}$ kostnaðar er jafnhátt eða hærri en vátryggingarverðið, enda sé gert við skipið.

Sé skip gert ónýtt vegna bráðafúatjóns, skulu bætur aldrei vera hærri en 80% af vátryggingarverðinu.

Tjónviðgerðarkostnaður greiðist eins reglulega og vátryggjanda er unnt vegna innheimtu iðgjalda.

Vátryggjandi tekur engan þátt í eldsneytis- eða mannahaldskostnaði skipsins, meðan viðgerð stendur yfir.

Séu skemmdir svo miklar og skip að öðru leyti svo lélegt og óhentugt, að vátryggða og vátryggjanda komi saman um að skipið skuli rifið, án þess að viðgerðarmatið að frádregnum $\frac{1}{5}$ kostnaðar fari fram úr vátryggingarverði skipsins, skal tjónið bætt aðeins að tveim þriðju hlutum tjónmatsins, sem eftir verður að frádregnum $\frac{1}{5}$ kostnaðar.

Ef skip er gert ónýtt vegna bráðafúa, á vátryggði leifar skipsins, og tekur hann við leifunum og ber allan kostnað þeirra vegna frá þeim degi að úrskurður vátryggjanda um tjónið liggur fyrir. Þegar þannig stendur á greiðir vátryggjandi aðeins kostnað við nauðsynlegt frárif vegna fúaskoðunar og stöðu skipsins í slipp þann tíma, er fúarannsókn vátryggjanda fór fram.

16. gr.

Ráðherra ákveður iðgjöld í samráði við Samábyrgðina, og skulu þau ákveðin árlega.

Iðgjöld falla í gjalddaga, þegar tryggingin gengur í gildi, og síðan 1. janúar ár hvert.

Iðgjöld endurgreiðast ekki, þótt um hafnarlegu eða uppistöðu hlutaðeigandi skips sé að ræða.

Heimilt er vátryggjanda að innheimta vexti af ógreiddum iðgjöldum, og skulu þeir vera 1% p. a. lægri en vixilvextir Landsbankans.

17. gr.

Ágreiningur milli vátryggða og vátryggjanda skal lagður í gerð. Gerðardómsmenn skulu vera þrír og tilnefndir af Hæstarétti.

18. gr.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt lögum nr. 47 28. apríl 1967, til að öðlast gildi þegar í stað. Jafnframt er úr gildi felld reglugerð nr. 88 9. nóvember 1921 og reglugerð nr. 128 15. september 1958.

Sjávarútvegsmálaráðuneytið, 20. maí 1968.

Eggert G. Þorsteinsson.

Gunnlaugur E. Briem.